

LA PATA

—Si vas amb aquest senyor ja cal que obris l'ull, doncs es molt viciós.

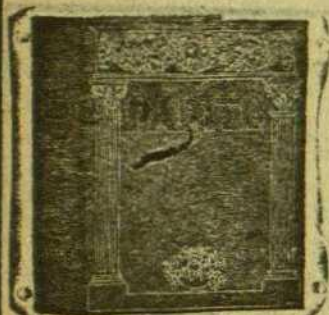
VIASURINARIAS URETROL

Cura: Purgaciones,
venéreo
y demás dolencias

TISANA PUIG

1'50 ptas. caja

De venta: Segalá, R. Flores, 14.—Vda. Alsina, Pasaje Crédito, 4.—Farmacia de la Cruz, Escudillers, 75.—Salús, Fontanella, 7.—Franco Puig, Salmerón, 72.—Farmacia Dr. Ferrer, Rda. S. Pedro, 2.

Model de tapes que han sigut confeccionades en els acreditats tallers de A. Torras, E. en G.

Col·lecció **PAPITU**, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes

»	»	»	1910	»	6	»
»	»	»	1911	»	6	»
»	»	»	1912	»	6	»
»	»	»	1913	»	6	»
»	»	»	1914	»	6	»
»	»	»	1915	»	6	»

Encuadernació i tapes, per any, » 3 »

CUPLETS DEL "PAPITU"

(Tercera Serie)

Contenint els cuplets amb la tonada de
Chulapona, Chulapona.—La Española.
—¡Ay, Nemesio!—Manolo, Manolo.—
En el Ingenio.—Mirame, mirame.—Mi
Mariana.—Golondrón.—Paso doble Ga-
llito.—Chulapa soy.—La marxa d'Eva.
—Causas y efectos.—¡Oh! el bacalao.—
Le dernier tango.—La Bella Chica.—En
la Verbena.—Besar no es pecado.—El
último cuplé.—¡Hay que ver!—Te has
caldo, chaquetón.—El bueno de Guz-
mán.—La Rapaciña.—Vals de Maruxa.
—En Mieres del Camino.—La mujer es-
pañola.—Pues no es así.—¡Viva el Cho-
tis!—La hora del té.

(Quarta Serie)

Contenint els cuplets amb la tonada de
La Modistilla militar.—La Castañera.—
La Chamberilera.—El Carro del Sol.—
El peluquero de señoras.—La Celosa.—
La Campana.—Mamá.—La lechera ho-
landesa.—La historia de Juan Español.
—Molinos de viento.—¡Viva la Pepal—
Marechiaré.—La Cateta.—La tonta de
Capirote.—El cornetilla.—La Jardinera
española.—La cosa más bella.—La niña
ingenua.—Filosofías.—El sexo fuerte.—
La que tiene más cartel.—Tropiezos.—
La Duquesa torera.—La doncella.

Preu per serie: UN RAL
Primera i segona serie, agotades

REDACCIO I ADMINISTRACIO: Pelaya, 28
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIO: —
ESPANYA, trimestre. Ptas. 3
ESTRANGER » 8
Pago anticipat
Els treballs publicats en són responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

*** Coneixen un setmanari que du per títol *El Mundo Cinematográfico*? Doncs busquin en un de sos darrers números e hi trobaran lo que segueix:

Pronto tendremos el gusto de ver a Hindenburg en cinta...

Li desitjem una hora ben petita...

*** Sabem de bona tinta que aviat s'estrenarà al Paral·lel un nou vaudevill, un de quins primers personatges serà un senador vitalici, calvo, i respondrà al nom de don Pepe.

Segurament serà molt conegut al Círcol del Liceu...

*** Un anunci de *La Vanguardia*:

Se ofrece médico y pueblo.

Un poble que's ven! Si serà en Baró que's desfa del Poble Català!

*** Ròtül que fins fa pocs dies podia llegir-se en un betes i fils d'un poble del Panadés, demunt d'un pilot de mitjes de senyora:

En rifem una dona de seda.

Això de dona es abreviatura de dotzena.

*** Al «poeta» Sagarra, els companys de Madrid li donaren un àpet de sis peles. Un dels assistents, que era castellà i havia anat al acte perquè ara això del català es porta molt a la meseta, va preguntar al homenatjat:

—I diga, amigo: Esto de *esparvers*, què significa?

—Pues... es... son...

I ningú dels assistents va sapiguer aclarar el dubte. Ni mossén Estebanell.

*** En les capses d'uns papers pel païdor que prepara un apotecari de Sans, s'hi llegeix: *Papeles anti-estomacales.*

D'això se'n diu franquesa!

Dit apotecari també té unes *Pildoras para la tos antibalsámicas*!!

*** *El Día Gráfico* duia dies passats unes fotografies de futboleros i deia qu'eren l'Espanya i l'Espaniol que havien jogat dos partits, guanyant els darrers per dos a zero.

No s'ho creguin, doncs no hi han hagut tals partits. Es fantasia pura.

*** En Chil posseix una filosofia que ni en Gomila. L'altre dia se li queixava el papà d'una cupletista de que aquesta volia casar-se, cosa que no li convenia.

—Per això t'apures?—respongué el gran Pepe.—Déixa-los que dongan gust a la naturalesa i als dos mesos ja no pensaràn en el casori...

*** Com cada any, el senyor Esteve ha disfreçat el net. Ara li fa llit, mes la satisfacció a la família ves qui li treu...

*** *El Restaurador Farmacéutico* es una revista molt distreta. Parlant d'una flor (lo que se'n diu «amapola»), diu lo següent:

Propiedades, aplicaciones, usos. Sus pétalos son grandes, morados.

Eh que's instructiu això?

*** En Rusiñol ens ha encolomat un *Souper tango* més dolent que un vas de Rubinat. Amb dils-hi qu'es tant dolent com *Els nàufrecs*!

*** El dia de la Candalera es va fer una carrera a peu molt lluida. Es allò que diu el ditxo: «Per la Candalera, ous a la carrera.»

*** A *La Publicidad* vejerem fa pocs dies el retrat de la senyora d'en Johnson, i al dessota deia qu'era la actriu cinematogràfica «Lucille», creadora de *La moneda rota*.

Mai badem!

*** El doctor Ferrer i Piera lluita a Figueres per un acta, contra el doctor Pi i Sunyer. En cartells, prospectes i manifestos cadascú es diu «eminent», «savi» i «geni». Talment, més que una lluita electoral sembla un concurs de medicina.

*** Dos anuncis, sense comentaris, de *El Diluvio*:

Por poco precio, caballero distinguido alquilará confortable habitación trasera.—Visible de 2 a 3 y de 8 a 9. Razon, etc.

Se desea un joven lavado y cosido, 10 pesetas al mes.—Blanquería, etc.

*** La Canadiense es dedica ara a la captura de jogadors de football. A Canaletes ha armat revolució. Els ofereix set peles diaries i lo que penja...

Ara que'n Massana nano s'ha retirat!

*** El colmo d'un fabricant de gelosies? Títol son establiment «Al moro Oteló», per allò de que fou tant gelós...

Psicologia del ball

V

Els horteras presumits i ridícols es miren amb enveja al *corrido-plaga*, que no obstant no es dona importància com ells. Es més elegant, balla millor, té més diners, però s'ho calla. No critica als que ballen malament. Si es un amic, el crida apart i li diu: «Fixat-hi més, noi, que no vas gaire a l'hora.» Si es un desconegut, fa veure que no el veu o se'n va a un recó.

Quan hi ha que veure'l es quan cerca parella. Els altres, encare no senten l'avís del mestre (???) de piano, es precipiten com a llops: —Que voldrà ballar amb mí aquest ball, maca? —Apa, nena, no es faci pregar tant!... —Bé, ja en ballarà un altre amb en Caimitu!... —Que té compromís, simpàtica? —Ai!, què no donaria

jo per a poguer ballar aquest pericón amb vostè!
El *corrido-plaga* no es precipita, ni prega. Quan fa dos o tres balls que es a la sala i ha vist una nena maca ballant amb un patós, diu: —Vaig a ballar. Sens moure's d'ont es, passeja, triomfadora, la vista per aquells rengles de cadires que son per a ell com un pati d'harem, i creua amb la que ha clissat una ullada d'intel·ligència, que sempre es corresposta per un moviment de cap afirmatiu.

Però ell no es fa valguer l'ascendent indiscutible que té sobre l'element famella. El *corrido-plaga* no va a «La Codorniz Risueña» a ballar. Va a lo que'ls tremendos de saldo diuen *fer barrila*. Ai del que's descuida! Ai del que pronuncia malament *one-step* o *rag-time*! Ai del que diu que'l tango té vint punts i que'n Simarra es fill de la Barceloneta! Pobre del secretari bonatxó que anuncia *algo* i s'entrebanca! Pobres dels músics quan desafinen! Pobre del botiguer que a primers de mes es gasta vuit pessetes per a

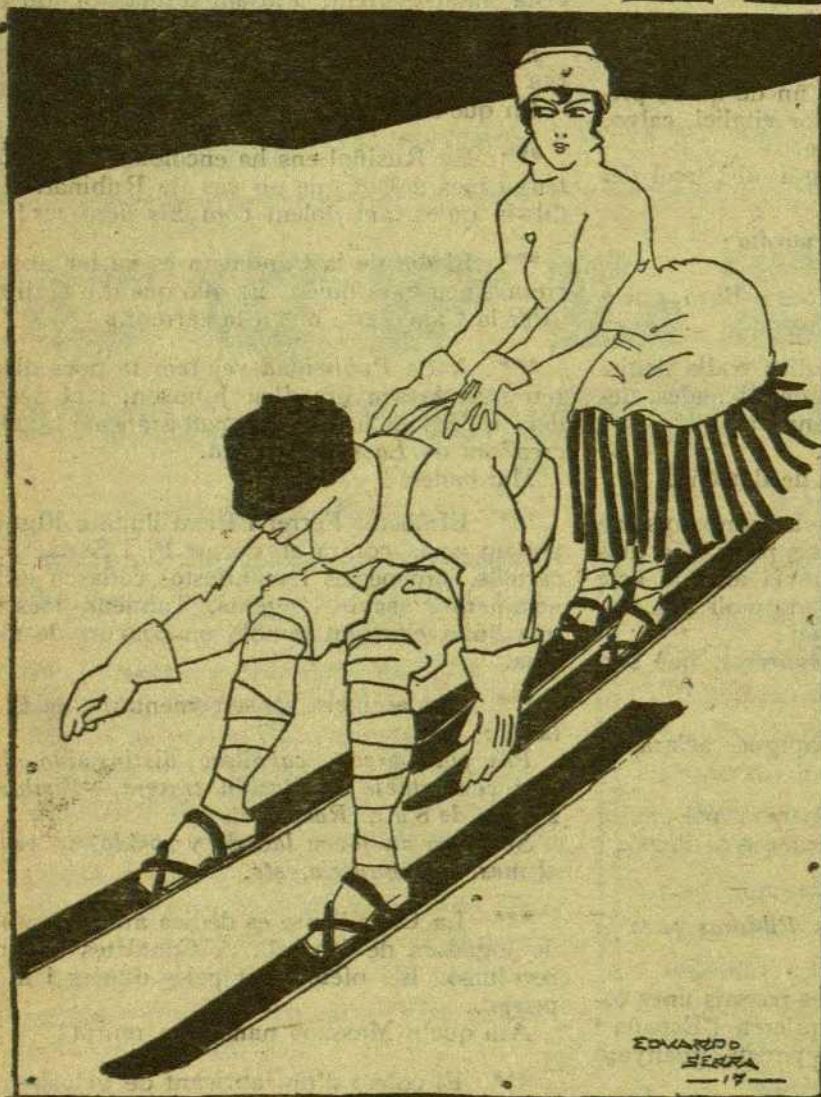
comprar la toia i demana una polca! Allí està el *corrido-plaga*, que té un dó observatiu extraordinari, per a tirar-se-li a sobre i pendrer-li el pèl de mala manera.

Amb tot i això, ningú s'atreveix a privar-li l'entrada, car tots reconeixen en ell quelcom de superior. Tothom, menys el *nen aristo*, que veient que li ha sortit un rival superior en l'art de moure escàndol ha començat a emplenar contra ell bromes pesades i xistos de gust dubtós. El *corrido-plaga* ja li ha parat els peus varis cops amb pocs mots, però el President, que'ls coneix a tots dos, pressagia que la cosa finirà malament, i que, com d'aquell famós senyor Josep russinvolesc de l'*Esquerra del Ensanxe*, que mai havia enganyat a la dona, s'en haurà de parlar van tenir-se que ajaçar.

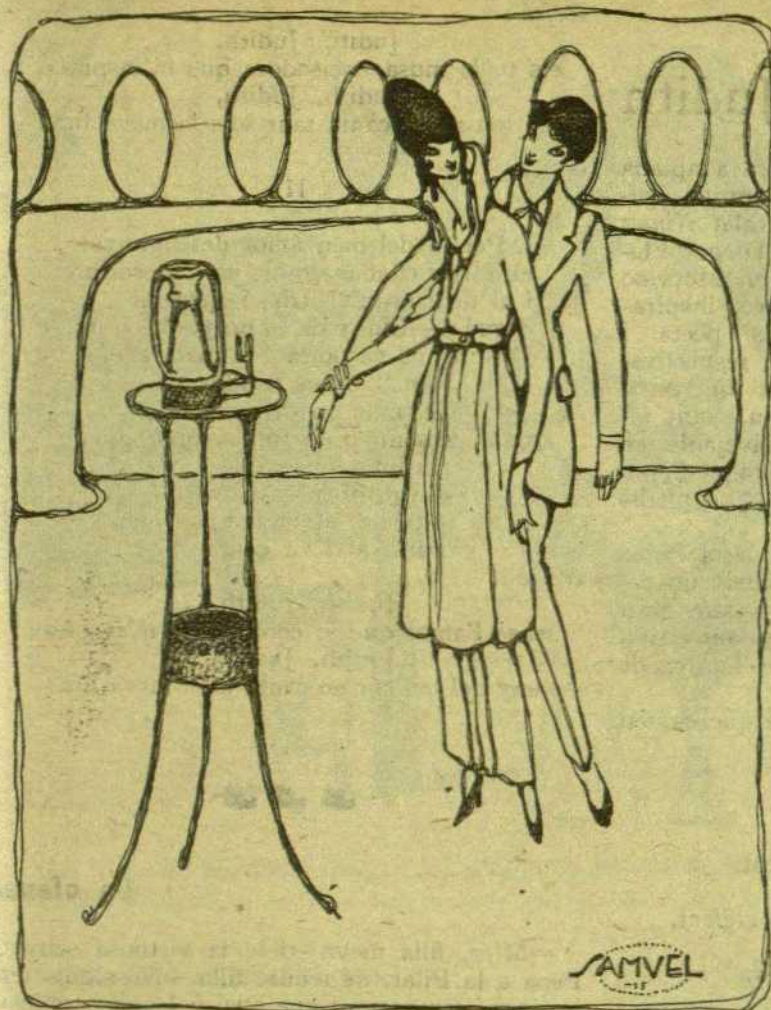
Epigrama

En Ramón i la Roseta
a fora varen anar
per poguer-se deleitar
amb la fresca de l'herbata.
Mes el sol magestuós
els va arribà a emborratxar
i a sota d'un pí tots dos
van tenir-se que ajaçar.

—Vaja, no diguin, que'l pati dona molt gust.

—Quí era aquell senyor que ahir sortia d'aquí?

—Tonto! Si no era cap senyor! Era el meu marit!

PARIS-BABILONIA

Garlant

s parlava d'adulteri entre concurrents íntims al *five o'clock*. Totes l'apoiaven menys madame d'Estomac, que replicà:

—Tinc molta indulgència per aquelles de vosaltres que, sense forces per a refrenar un impuls del cor o per a domar un desig que rosega, sucumbiu; però com qu'entre lo ideal i la realitat hi ha un abisme, pretenc i afirmo que la desil·lusió resideix sempre en l'extrem de tot adulteri. S'adverteix desseguit que s'ha deixat la fresca per la ombra, que'l plaer experimentat no guarda cap proporció amb lo que una s'exposa. Cregueu-me, amigues meues; això que us dic es lo cert—jo ho he experimentat;—no enganyeu mai als vostres marits... no val la pena.

I com l'auditori s'admirés profundament d'aital confessió, continuà:

—Potser he dit més de lo que devia... Però en fi, ja que estem entre amigues, ja que la meua llegendària virtut, com dieu, ha rescatat les faltes de la primera joventut, puc acabar les meves confidències. Jo vaig encapritxar-me d'un poeta de saló... Oh! un xicot excel·lent, cabell castany i delicat, que venia d'unes terres qu'eren, segons ell, tot un jardí en quin sols hi faltava una rosa, la qual era jo. Ulls blaus, de mirar suauíssim... semblava decantat a una propera tisis.

»En els seus versos celebrava les delícies dels refrechs carnals, dels espasmes folls que senten a cosa llibidinosa i a extenuacions faunesques.

»I me'l vaig emportar... en al pintoresc Magrý-en-Véxin, o sia en el punt de França ont hi ha més llet.

»En l'habitació del Hotel Palace, en el moment en que les anques aborden la virilitat, en que'ls pits prenen una rigidesa de pom d'escala, en que'ls flancs tenen sacudides de boc, en que les boques es fonen, el meu poeta tanca els ulls i deixa caure el cap sobre el coixí.

»Vaig creure qu'era una basca, un espasme imprevist. Vaig omplir-lo de petons i estava gelat! Els seus braços decaiguts, Vaig cridar-lo amb els més dolços noms i com si res. Espantada,

vaig tocar el timbre. Va córrer tothom, si-guent tot inútil per a fer-li recobrar els sentits, fins que va venir un metge.

»Al cap de dues hores el poeta va tornar en sí. Tant prompte com va recobrar algunes forces varem marxar i quasi arrastrant-lo el vaig acompanyar fins a París.

»Jo vos afirmo que en el món no hi ha res més neci que l'adulteri, i ja heu vist pel meu exemple que a voltes la cosa no mereix la pena i que lo efímer del goig no compensa la magnitud del perill.—FAUNE VELL.

París.

MOLT PROMPTE sortirà el número dedicat a la papitesca i barrilaire GENT D'AULA.

Número d'extensió universitària en que la classe que ensenya, la que apren i la que no apren ni ensenya hi tindran teca abundant.

Tres premis, tres, als millors treballs. Ull viu que ja s'apropa!

CUPLETS

Judith

Lletra adaptada al magnífic cuplet titolat *Ninet*, d'en Diego Flores i en Modesto Romero, inspiradíssims poeta i músic respectivament qu'estàn conquistant un lloc envejable en el camp dilatat del art cupletístic.

Aquesta cançó constitueix un petit homenatge que dediquem a la nostre gran Judith, la cupletista catalana per *autonomasia*, ànima d'artista genial barrejada de Turcy, de Nitta Jo i de Fornarina.

Visca Catalunya i les llurs artistes que canten en la parla d'en «Xenius»!

I

De mi va enamorar-se follament
un poeta d'excelsa fantasia,
que m'ofrenava amb fe, com un creient,
llur tresor de bella poesia.

Les cançons del poeta jo cantava
i amb elles conquistava
honors sensacionals,
car els seus cants d'amor gloriosos
dels meus triomfs gloriosos
creu els fermes puntals.

I el poeta en sa follia
em deia amb dolça alegria:

Refra:

Judith, Judith,
ets tu la musa encisadora que m'inspira;
Judith, Judith,
pel teu amor canta tant sols la meua lira.

II

Malgrat aquell amor tant ferm i ardent,
el meu cor correspondre'l no podia;
tant sols per ell sentia agraiment
ja que an ell mos èxits jo devia.
Mes el noble poeta m'assetjava,
perque d'ell no mimbava
la folla estimació

i suplicant carinyo amb mots hermosos
sos llavis amorosos
vibraven d'emoció.

I el poeta en sa follia
amb ansia així repetia:

Refra:

Judith, Judith,
ets tu la musa encisadora que m'inspira;
Judith, Judith,
pel teu amor canta tant sols la meua lira.

III

Per fi, del meu amor desenganyat
el darrer cant magnífic em va escriure,
i al dedicar-m'el, trist i apesarat
digué: —Lluny de tu no podré viure.—
Després ell va portà una mala vida
i am l'ànima ferida
pel mon va divagar;
quan una nit d'un fret insoporable,
perdut i miserable
el vaig tornà a trovar.
I el poeta, al contemplar-me,
plorant, així va cantar-me:

Refra:

Judith, Judith,
sense l'amor que jo cercave rès m'inspira;
Judith, Judith,
lluny del teu cor no canta ja la meua lira.

La ofensa

—Mira, filla meua—deia la virtuosa senyora Pepa a la Pilar, sa tendre filla.—No siguis renunciosa i ten present que Deu vol que perdonem les ofenses. Recorde't de la màxima que diu: «Quant te donguin una bofetada a una galta, para l'altre...»

La Pilar prometé seguir tans bons consells.

Al cap d'uns quants mesos la senyora Pepa tingué un disgust horrorós al adonar-se de que sa filla s'engroxia.

—Indecent! Poca vergonya! Em mataràs! Quí t'ho ha fet això?

—En Rosendo...

—Aquell perdut! I què faràs ara, desgraciada?

—Oh! fos això sols raí!

—Encare hi ha més? Explique't...

—Me'n dono vergonya. Ha de ser a l'orella...

La Pilar digué quatre paraules a cau d'orella a sa mare, qui, al sentir-les, per poc es fereix.

—Això es monstruós! Pobre filla meua!... Mes... i tu, gran bandararra, com es que't vares deixar fer això tant lleig? Lo altre es lleig, mes es natural, mes això!...

I la Pilar respongué candorosament:

—Veurà. Vareig pensar que complia una màxima evangélica. Per això, després de l'ofensa que'm va fer per un costat, li vareig oferir l'altre...

Aneu-li ara a la senyora Pepa amb màximes!

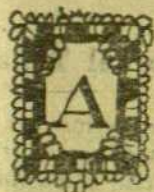
—Apa, treute-la! No et facis pregar. Jo, si tu m'ho demanessis, me la treuria desseguida!

CONFERENCIES ALIMENTICIES

Ni carn, ni peix

La Quaresma.—La ballem prima.—L'història i lo que penja.

I

txò ja està llest. El Carnaval ha fet la seva darrera badallada. S. M. el Carnestoltes ja es enterrat. Es veu que'n aquest món de mones tot passa, tot s'acava menys la guerra i les obres de la Reforma.

Podriem continuar tirades i més tirades (que no deixarien d'esser una veritable tirada pels lleïdors) de prosa ploranera dient adeu siau al Carnestoltes, però ens guanyariem una fama de cursis com qualsevol poeta florallesc. Però en fi, peque consti que'l Carnaval ja es mort i enterrat, trobem que no hi ha necessitat d'amoinar als qui ens llegeixen. La cosa no val la pena, però sí, ah, ciutadans! (estil Cambó), cal que'ns preocupem seriosament (estil Rodés), de que la

senyora Quaresma ja la tenim a sobre (estil PAPITU).

La Quaresma, dit si-ga amb tota franquesa, es un dels successos més vulgars fins ara coneguts. Tots els anys, sens que no en manqui un a la llista, se repeteixen els tristos quaranta dies de dejuni.

Està vist i fins provat, que la Quaresma, pel seu origen, va esser una qüestió de jalar o no jalar. Tot lo demés tindrà el seu apoio en qüestions religioses, morals i similars, però el punt radical es el de l'alimentació, tant combatuda pels vegetarians i tant encomiàsticament ensalçada amb tota mena de salses pel genial doctor don Peius Gener i Babot.

El fet es que durant quaranta dies l'Humanitat, en determinats i establerts dies, s'entrega al peix i abandona la carn. I prohibida la barreja, menys en les tavernes a l'hora clàs-

sica del cigaló. No barrejem, doncs, si no volem caurer en pecat i separem ben bé els productes alimenticis com ens pertoca.

I fem una mica d'història i fins de reflexions transcendents, com si tinguéssim el mal gust de pertanyer a qualsevol Academia de Llúenes Morals i Polítiques.

Induïtament que l'origen de l'actual prohibició de jalar carn va esser una pensada del gran Moisés. L'home creia que no era procedent en la primavera menjar carn, doncs es cosa sabuda que'n l'esmentada estació, la carn, com el mam, fa bullida. I amb la bullida s'augmenta el cens electoral de la població. I en aquells remots temps, com en els actuals, les criatures no acostumaven a venir amb pa i formatge sota l'aixella. Rès, que'l senyor Moisés va tancar de cop les carniceries egipcies com si fos un ministre de la Governació a estil del nostre país.

La gent de la seva terra no es varen estranyar gens de que el tal Moisés hagués pres tal mida. No hi va haver necessitat de suspendre cap mena de garanties, ni de que'ls guardies de seguretat egipcis sortissin amb tercerola a mantindre l'ordre. I la resolució era natural. Un home com en Moisés, que havia sigut pescat, per

la filla de Faraó, del Nilo, tenia el deure de demostrar la seva preferència per l'alimentació fluvial. Moisés era més conseqüent que don Moisés Felip Rodés, actual ministre d'Instrucció Pública.

Rès, que's va enclastar un lletreret que deia: *Se prohibe comer carne, bajo la multa de cinco pesetas*. Avui per avui, encare que'ns regalessin les cinc pessetes, consultada la tarifa de preus, es cosa provada que la carn també queda prohibida.

Els llatínistes afirmen que carn prové del llatí, *caro, carnis*. D'acort, *carnis* resulta *caro* o *car*. Els savis llatins també podien haver afegit el *caro* i fins *carissim* al peix, inclús el de globo. Nosaltres, i perdonin per aquesta vegada els que presumeixen de sapiguer llengües estranyes, creiem que carn vindrà del llatí, però el peix (encare que hi incloïxin el *piscis*!)..., vaja el peix, més que del llatí, ve de Badalona.

Lo que sí resulta curiós, es que les carns i els climes resulten a voltes incompatibles.

Sembla natural que'ls habitants de l'extrema dreta del Pol Nord (país una mica més fret que Barcelona al hivern), mengessin carn rostida. Sí, sí! Allí els *esquimals* i fins els *esqui-peores*, s'alimenten de peixos crusos, i els habitants del centre del Africa (país un xic més, no gaire més, calurós que Barcelona pel Juliol), se nodreixen d'amic i conegut, dons quasi tots ells son antropòfecs.

Cal fer aclaració i fer constar que a Barcelona també corren bastants antropòfecs. Sense anar més lluny, l'altre nit, a l'Eden, varem observar que un *frescales*, al qui mantenen tres senyores, es menjava una plata de macarrons. O siga un macarró jaland macarrons. Si això no es antropòfec, que'ns pelin.

Mes tornem a lo primer. Sembla que lo natural fora que'l menjar fret als esquimals els hi fes mal, i que'l jalar calent els hi provés refumadament als del centre de l'Àfrica. A primera vista es així: tant antihigiènic té que resultar un biscuit glacé de sardina o un mantecado d'arengada, com una cuixa de guerrero rostida amb menuts d'explorador. Misteris!... Misteris!... Misteris de la Natura, que'n nostre proper article posarem en clar!

Ja veuràn si n'hi han de coses i menjars estranys i si en guarden de rel·lació amb la Quaresma.

Fins dimecres.

L'enginy marvellós

El savi doctor Hausstrauss va exclamar: «Eureka!», qu'es una manera fina i distingida de dir: «Eco-li-quà!» o «Angela Maria!»

A la fi els seus estudis llargs i profunds havien

donat fruit i el «Konssol», aparell destinat a solterones i viudes, quin debut o reincidència matrimonial s'anés tornant impossible, estava acabat i complert.

Era un enginy marvellós, mecànic i psíquic a la vegada. N'hi havia prou amb que sa propietaria digués la paraula màgica per a que entrés en funcions i que's pronunciés un altre paraula convinguda per a que donés per acabada la tasca...

Era un tresor, un marit que no feia bulto, un espós guardat en un calaix de calaixera. El savi doctor Hausstrauss tenia raó d'estar satisfet.

—Hans—va dir a son criat.—Agafa aquest aparell i porte'l a casa la senyora Gretel, aquella jamona que viu a Sachstross. Diga-li que per a fer-lo anar té que dir amb veu alta: «Mau!» i per a fer-lo aturar: «Spichspaus». Te'n recordaràs?

—Prou!

—Doncs, apa! Monta a cavall i no't torvis, que ja estic impacient per a saber els resultats del meu invent.

El criat s'en anà, i tornà al cap de mitja hora, ullerós, desencaxat, més mort que viu...

—I això? Què't passa, Hans?

—Aneu al diable vos i el vostre invent! Al ser a la cantonada he volgut recordar les paraules que m'havieu encarregat i he dit: «Mau!» en veu alta. Mai ho hagués fet! L'aparell s'ha posat en funcions i encare funciona!!

—Spichspaus!

—Ah!—feu l'Hans, respirant.—Ja s'ha acabat! Ditxosa paraula, que per més que he fet no he pogut recordar-la!

El pobre xicot estigué una setmana sense poder seure, mes el savi doctor Hausstrauss estava satisfet.

El seu enginy marvellós anava com una seda...

El miracle del Tallat

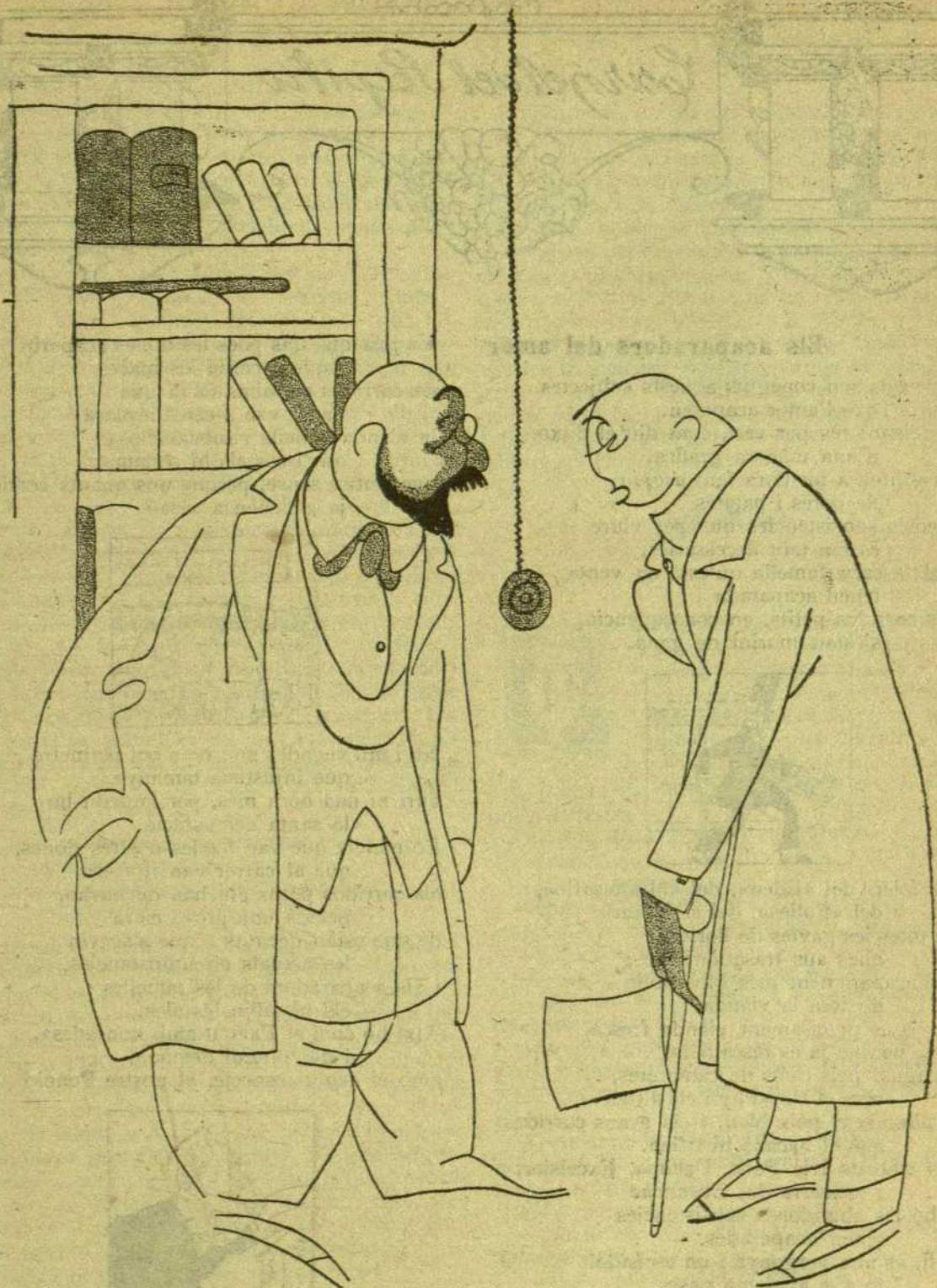

L Tallat va anar al sermó per a sentir predicar a mossén Nofre. El sermó estava dedicat a explicar la vida de Sant Cirilo, patró del poble, i quan el Tallat va entrar al temple, mossén Nofre deia:

—Mireu si n'era de miraculós el patró d'aquest poble, que un cop, en un hostal, va dormir a la pahissa, i abans de l'any la palla va granar...

El Tallat es clavà a riurer i digué al veí que seia a son costat:

—Jo també he fet un miracle per l'estil. A l'hostal del Manco vareig dormir amb la porcaïrola, i abans de l'any... va granar.

Carany

—Ara vinc de visitar a un malalt que viu a Sans, i me'n vaig a veurer un altre que s'està a Horta.

—Digui que tots els malalts els té *in-extremis*.

Els acaparadors del amor

De tots son coneguts aquests subjectes
que l'amor acaparen,
no deixant res per vert, com diu el ditxo,
d'una manera gràfica.

Els veureu a tot hora fent *acòpio*
de peres i patates
i demés subsistències que per viure
es fan tant necessaries.

Tota la carn famella qu'està en venta
tenen acaparada
i els corridos petits, en conseqüència,
s'estàn morint de gana.

Pels foiers del «Eden», del «Montecarlo»,
del «Folies», del «Alcázar»
i de totes les gavies de lloritos,
alies aus trasatlàntiques,
fan l'acaparament més hiperbòlic
de tota la vianda,
que no es precisament vianda fresca,
perque ja es rescalfada.
Fan igual pels cafès de camareres,
com el Pay-Pay i els altres
ont abunda el peix blau, i els grans corridos
allà el bacallà hi tallen.
Dels mercats Iris Park, Paloma, Excelsior,
i esquerra del *Ensanche*
també les abundoses subsistències
tenen acaparades.
En fi, es una vergonya i un escàndol
lo que avui dia passa
i es precis qu'el Govern se'n preocupi
d'una qüestió tant magna.
Es just que uns quants corridos d'alta escola,
perque tinguin més pasta,
s'emportin tot el tall i que no deixin
més qu'els ossos pels altres?

Es just que uns pocs les dones acaparin
i que'n canvi les maces
de corridos anònims facin qua
quant van a cercà a plaça
la vianda famella i substanciosa
que'l cos els hi reclama,
quedant-se sense, perque uns quants corridos
ja la tenen a casa?

No i mil vegades no; no's pot permetre
que injusticia tamanya
duri ni una hora més, per impedir-ho
la santa democràcia.
Lo mateix que van fer les nostres dones,
que al carrer van tirar-se,
els corridos petits ara han de fer-ho,
per dà una prova clara
de que estàn decidits a que s'acavin
les actuals circumstàncies,
i als acaparadors de les famelles
els hi tallin les ales.
Així ho creu el PAPITU amb honradesa,
i des d'aquí demana,
amb el degut respecte, al nostre Ponce

que vullgui pendre cartes
en assumpte de tanta transcendència
i que apliqui la tassa
que cregui convenient als gran corridos
que l'amor acaparen.

Del foll carnaval

El dissapte passat es calcula que del mil·lió aproximadament d'habitants que fem corre que hi ha a Barcelona, contant-hi *apaches*, fantasmes i demés sers d'existència pintoresca i mundial, van anar als molts balls de disfresses unes vuitcentes mil ànimes, o sia les quatre quintes parts de la població total de la nostre esbojarrada ciutat. Entre les *máscaras* n'hi havia de totes les *quintes*, fins de la tant acreditada, mellor dit, descreditada de'n Castelar.

Ademés dels acostumats balls de «Novedades», «Español», «Iris Park», «Venus Sport», «Bosque» i unes quantes dotzenes més que no anomenem per a no contribuir a l'alça del paper (tots ells molt alegres i plens de *máscaras*, des de les *mas-caras* fins a les més *barates*) va celebrar el Real Círcol Artístic el seu gran i distingidíssim ball en el teatre del Liceu, constituint una nota carnavalesca del més refinat i exquisit bon gust, que va posar a Barcelona a l'altura de Niza i Venècia, i al Pla de l'Os al nivell de la *Place de l'Opera*, de París en les grans nits solemniais d'abans de l'era de la Conflagració, i qu'entre la folla caravana carnavalesca triomfava el Xampany i el Can-can magníficament, com els dos àrbitres tirans (no confondreu-ho amb elàstics) de la espiritual grimegia parisenca. (Bueno, prou, perquè em sembla que m'enredo.)

Nosaltres ens hem de felicitar de haver sigut els precursors de la resurrecció mascaril del Liceu, car el 24 de Febrer de 1915 escrivíem en eixes mateixes columnes els següents versos que mereixen gravar-se en pedra blava amb lletres d'or de gran relleu:

«També seria una cosa
col·losoal resucitar
els grans balls que's celebraven
al Liceu fa un grapat d'anys.»

Aquesta no es més que una de tantes profecies del PAPITU, per lo tant se li pot donar merescudament el calificatiu de «profeta de la grimegia.»

I ara us parlarem un xic de la rua, encare que lo millor fora no parlar-ne, puig si el Liceu ens posava a l'altura d'un gran centre mundial, el Passeig de Gràcia ens feia aterriçar a un poble de mala mort, degut a lo *guinyada* que va resultar la clàssica rua; ni una nota de bon gust, ni un carro guarnit amb enginy, res que valgués la pena de ser vist, i en canvi una invasió de valencians en tartanes que feia fredat. Allò, més semblava el camí del Grao que l'aristocràtic (sic) Passeig de Gràcia. En fi, una calamitat!

Què hi farem, una altre vegada serà!

La ballarem

Ha vingut d'un tris que'ns quedessim sense celebrar el mai prou alabat Carnestoltes. El Municipi ha cregut que aquest guardava alguna re-

lació amb la tassa de les subsistències i ha dit: ¡fora rua! Es coneix que després de tant dir que no hi ha carn de bou o de badella ha arribat el Carnaval i ha dit: «D'aquesta carn tampoc en tastareu.»

Francament, el ripi ens ha semblat abusi.

El públic ha demostrat esser d'aquesta nostre opinió acudint als saraus, única mostra oficial del Carnaval, amb aquella fe que cal posar en aquestos actes de ciutadania.

Molt bé, poble de Barcelona!

Nosaltres no esperavem menys. Aquí ont les setmanes tràgiques duren sis dies feiners i es consagra l'últim a santificar les festes; aquí ont hi ha tants temples dedicats a Venus, a la grimegia i al tango; aquí ont sempre hem conservat les tradicions populars perquè la santa alegria ens es tant necessaria com les mongetes, repetim que sabem que se celebraria el Carnaval, i davant les circumstàncies hem dit: Com el celebrarem? Doncs, ballant!

La conquesta

LOVIA a bots i barrals. En Jaumet es ficà en una escaleta estreta esperant que passés el xàfec.

Un cap de dona—i quina dona!—aparegué a la porta del entressol, se'l mirà i tornà a amagar-se. La cosa es repetí tres cops

i en Jaumet va començar a pensar que havia fet una conquesta.

Per fi la dona inicià la conversa:

—Escolti, jove...

—Digui, prenda.

—Que no dú paraigues?

—No. He sortit que feia sol...

—N'hi deixaré un.

—I ara! No ho vull de cap manera.

—Em vol fer enfadar? Tingui, tingui! Ja m'el tornarà demà.

Aquestes paraules el feren acceptar, doncs va pensar que's tractava d'una cita dissimulada. Amb l'excusa de tornar el paraigues, etcètera, etcètera.

Al endemà, en Jaumet anà a tornar l'artefacte, no sense haver-se vestit de les festes. Arriba, truca i surt la raspa.

—La senyora?

—No hi es. Que vé a tornar un paraigues? Donguime'l a mí...

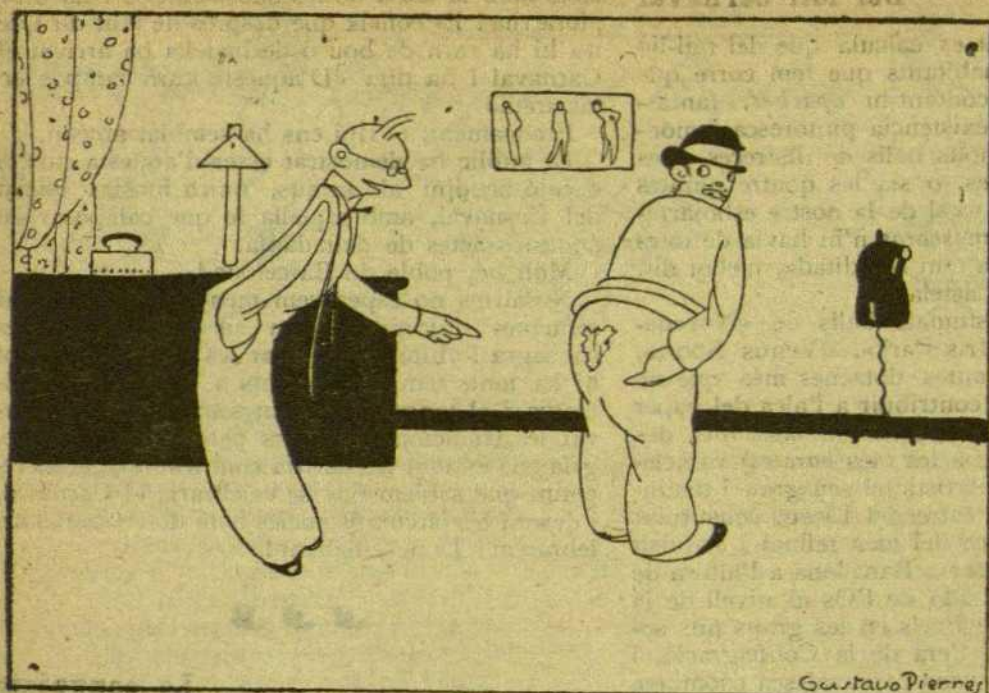
—Es... que... voldria parlar amb ella... sab? Voldria donar-li les gràcies...

La minyona es clava a riure.

—No cal, no cal. I cregui'm, jove, no es faci il·lusions. Sab perquè va deixar-li el paraigues la senyoreta?

—Per què?

—Per a treure'l de l'escala...

—Que'm podrà sorgir aquest set?

—Sorgir-lo, no podrà ser. L'únic que puc fer-li esposar-li una peça al cul...

—Vol dir?

—Sí, home! No veu que'l seu fulano volia sortir i no volia que'l vegessin... I a la quènta es conegut de vostè... Deixi, deixi el paraigues...

En Jaumet s'en anà més escorregut que una butxaca de pobre...

El llit de matrimoni

N Tomaset, el noi xic de cal Borni, va dir al Ton, son germà gran:

—Mira, Ton. Ja sabs que'm vull casar amb la Poneta de cal Gravat. Vols venir amb mí a demanar-la i parlar dels capítols?

El Ton, com es natural, accedí, i vestits de les festes s'en anaren a cal Gravat a fer la demanda.

El Gravat es posà força a la raó. Donava a la Poneta un troç de terra, algún bestiar, la roba blanca i algunes isotes.

En Tomaset, per sa part duia una caseta, tres vaques, dos porcs i uns bons braços per a treballar.

Mes, quan ja semblava que estaven d'acort, el Gravat pregunta al Ton si pagaríen el llit de matrimoni.

—Això sí que no, Gravat! El llit que'l pagui la núvia. Es una costum de ma família...

—I bé, trenqueu-la la costum...

—Cà! Un cop, al meu besavi, una gitana va

dir-li que'l de la família que pagués un llit moriria jove...

—Falornies!

Lo que voleu es que jo pagui.

I s'anà enredant la quèstió sense arribar a cap acort, fins el punt de que'l Ton, cremat i fora de sí, s'en emporta a son germà, dient-li:

—Anem, anem Tomaset. No hi vulguis rès amb aquesta gent tan agarrada. Fes com ton pare i ton avi, que al cel siguin, que per no pagar el llit varen morir sorters...

En Cisquet

En Cisquet, marrec d'onze anys que'l poc pà a taula l'ha fet anar més lleuger que una mustela per haver-se'l de partir encar amb set germans més petits, un jorn feu una ganyota trágica boi gratant-se el cap, al enterar-se de que sa mare estava disposada a escorsa'ls-hi la racció, ja que la passada nit els havia allargat la germanadat.

Ja feia dies que'n Cisquet portava casi la batuta de la casa perque a sa mare li era impossible, i com que feia dies que son pare guadava llit vegé acabar-se les municions del rebost, i comprenet el setí que per llurs estómeccs se'ls presentava, determinà agafar un sarró i cistell i anar de casa en casa en busca de recapte per alimentar els germans i pares.

No tingué que caminar molt en Cisquet que ja es vegé amb algunes dotzenes d'ous dintre el cistell. Altres li dongueren pà de fleca, més enllà li digueren que mentres tingués a sa mare malalta podí anar-hi a buscar un tupí de llet al matí i altre al cap vespre.

Quan el xicot arribà a l'extrem del poble, que ja portava el sarró plé de bon companatge i el cistell quasi curull d'ous, aleshores s'encaminà a una masia de bon nom igual per albergar com esplèndits amb els caminants i necessitats.

Els nobles masovers estaven a taula quan entrà en Cisquet i tot seguit els contà, amb el semblant tot compungit, que a casa seva no hi havia un pà a la post i que de vuit germans ell era el

més gran i que sa mare la passada nit n'havia parit un altre que encar ignorava a quin sexe pertanyia.

La mestressa comprengué més bé que'l que ho explicava la trista situació, i tot seguit anà al corral a buscar una gallina perquè poguessin fer bon caldo.

Quan la jove masovera acabava de lligar les dues potes de la gallina i l'anava posant dintre el cistell, sobre la palla que tapava els ous de la recapta, ell girà el cap vers la taula, i amb tò i posat d'escolà mistiç, exclamà:

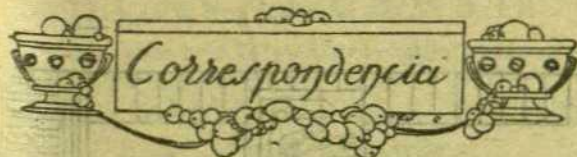
—Me'n poguessiu fer també pel meu pare!

—Què té ton pare?—cridà el masover, aixecant-se de una revolada.

I en Cisquet, sense malícia, i sols amb l'afany de pescar una altra gallina, murmurà:

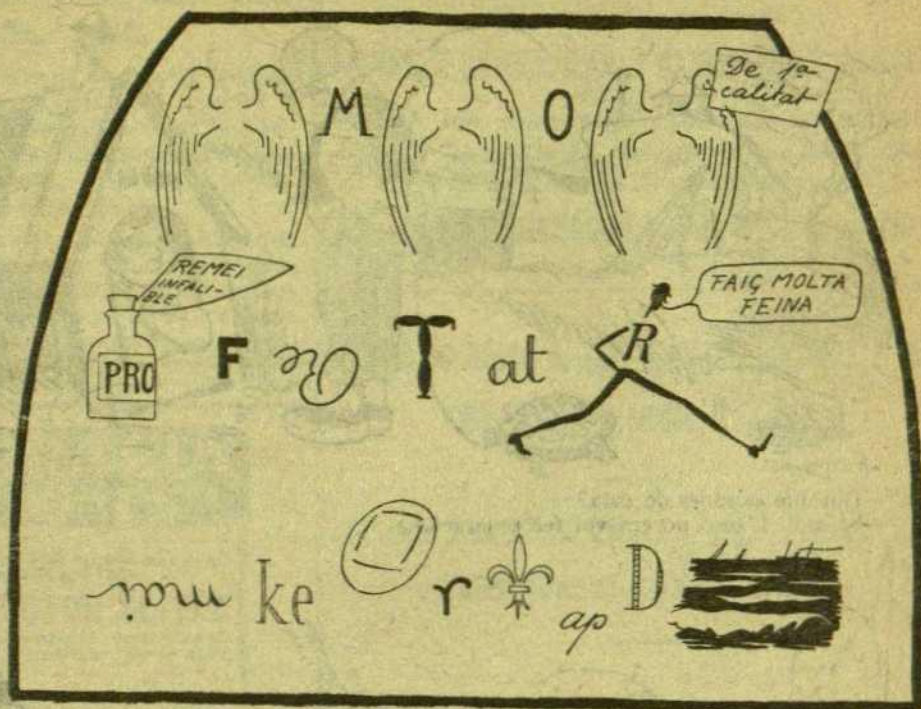
—Igual que la mare!!...

Aquest número ha sigut sotmés a la censura militar.

Xacolatereta: Es molt llarc, això! No se pas aont ho ficaré! Ja miraré d'escursar ho, doncs l'idea es pistonuda.—**M. Senbasembrada:** Son piramidals. Aniràn tot corrents pera que no's passin.—**Sigaleta:** Endevinada. Vosté es ven que té ull clínic.—**Montanya:** Un xic arregladet farà golg.—**Una meretriu de pasta:** Ho envié al seu destí.—**A. J. T. Engor:** En posaré un. L'altre es massa vell.—**Bufa 64:** Sí, home, sí. «Com no?»—**Faune cell:** Rebut, posat i llest. Recorts i barrilla. Ah! I ull amb les bombes.—**Pau Llunqueras:** Es molt vell i conegut. S'ha de buscar palla nova.—

GEROGLIFIC N.º 115

SOLUCIO DEL GEROGLIFIC NUMERO 112

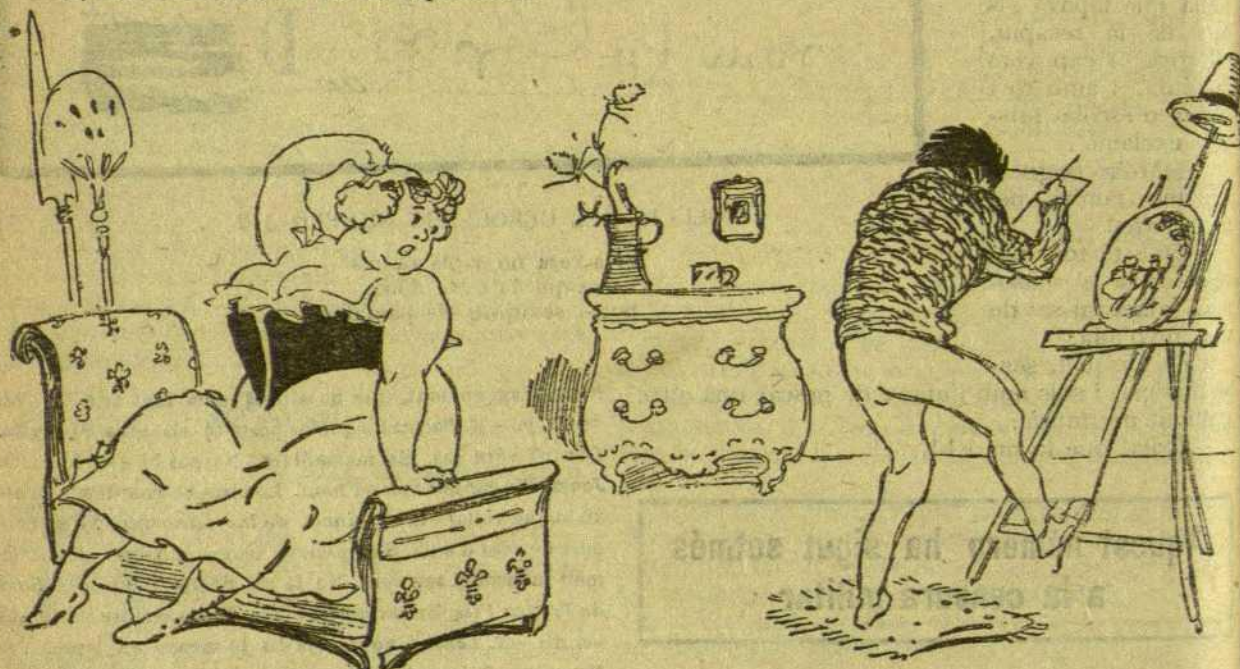
Si a casa no v-ols ra-ons
deixa que la t eva dòna
port-i se-mp-re els pantalons.

Flirt: Vagi enviant, que nosaltres ja'ném fent tris. Ja s'ho veurà, ja!—**M. Porta:** Lo que'ns porta té els seus 80 anyets.
Lan(a) Fha(a). Es massa llarc. No ens hi cabrà.—**C. O. Jones:** Els contets van a l'hora. Lo altre ho guardém. Es això lo que volia?—**En Xirinola de las Minortas:** Va'al concurs de gent d'aula. S'en parlarà temps a venir. **I. C.:** Es molt mansot el seu vers. No fa pel nostre taran-ná.—**Baró de Trenca Fils:** Endavant les atxes. Vosté sempre en té una per dir.—**K. Lent:** Això ja s'ha dit lo menys en temps d'en Narvaez.—**Salpassé:** Alguna cosa anirà si no hi ha destorb.—**Dos que van de p...:** El vers es més dolent que la verola. Lo altre «menor».—**Tanagra núm. 6:** Un rave fregit. Per quí ens ha pres, vosté?—**Sindetikon:** Conforme i apúntissen sis.—**R. C. Red,** Un del 40, Lloro Mut, Especies, La Tuplis, K. K. Dolsa, Juan Poch (a) Sardina, Roberto, M. Amalds, Sòminas, Nas d'Escandol, Un de Lloret, Violet, I. S., R. C. M. i Puthassa: Endevinat.—**Mico piudo:** A lo primer, li diem que sí. A lo segon, que nó. A lo tercer, que aixís, aixís. A lo últim, que no ens fa el pes.—**Pitus:** Tot es segons com se mira. N'hi ha que s'hi daleixen.—**Un papitese de Vilanova:** Bon país. Agraím l'oferta i l'acceptém.—**Soler X.:** No pot ser de cap manera. Ens hi passarien el llapis.—**Escorpi:** No.
Mam Apic Has: No en sabem res, ni ganes.

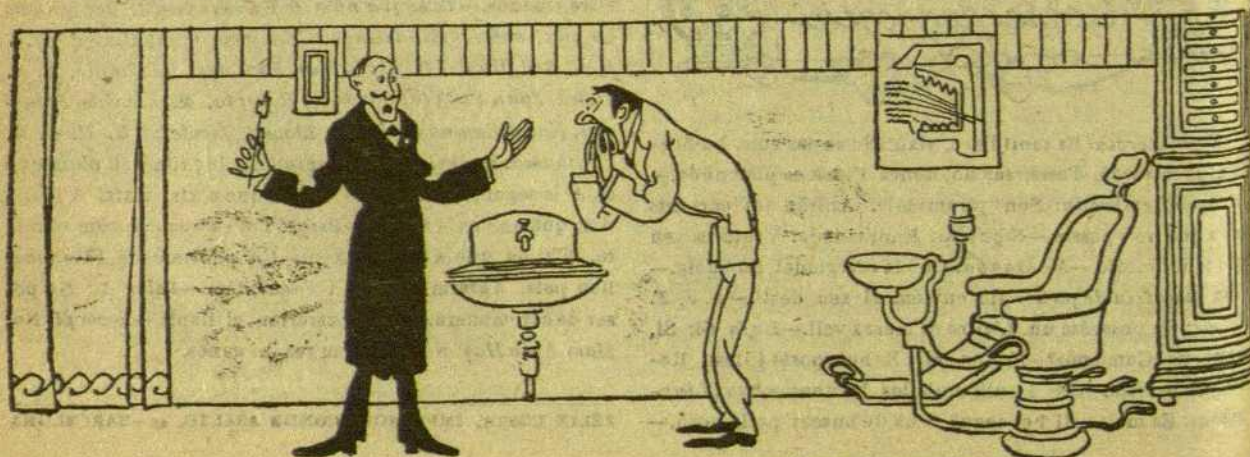
≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

—Diu que cambies de casa?
—Sí, noi. L'amo no em vol fer reparacions.

—No em serveix. Jo necessito un model del 18.
—Es igual. Jo visc al número 17!...

—Caramba, home! M'ha arrancat la dent i jo no més volia que me l'empastés.
—Aixó rai! Vingui demà i la tindrà e pastada.

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per a curar la **Blenorràgia** en totes ses manifestacions, **Cistitis**, **Albúmina**, **Incontinència d'orina** i altres.

Mètode senzill i econòmic!

Avís IMPORTANT: Per a evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància demaneu sempre **Santalol Sol** amb el nom **Gonorol** que hem patentat expressament per a dit objecte

VENDA

En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmàcia SOL**, **Cortès, 606** (cantonada Balmes)-**BARCELONA**

BLENNORRAGIA (PURGACIONES)

Per cròniques i rebel·les que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ

Es curarà per el sol, sense la consulta ni guia del metge i ningú s'enterarà de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convèncer-se d'això. Venda a 4 pessetas caixa. **J. VILADOT**, Rambla de Catalunya, 26; **J. SEGALA**, Rambla de les Flors, 14; **FARMÀCIA GELART**, Princesa 7 i principals farmàcies.

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna. Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86-BARCELONA i Centres de específics

Centre de venda al per major de periodics i setmanals i tota classe de llibres

Ferlandina, 5, tenda
Barcelona

Miquel Guerrero

**CICLES
PATINS
JERSEIS**

SANROMÀ

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de Sport.

Motocicletes y Sidde cars «SUN»

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa **Carrer del Cardenal Casañas, núm. 4 - BARCELONA**

LA FRANCESA

LADILLAS (CABRAS)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

UNA PESETA FRASC - Per correu 1'50 ptes.

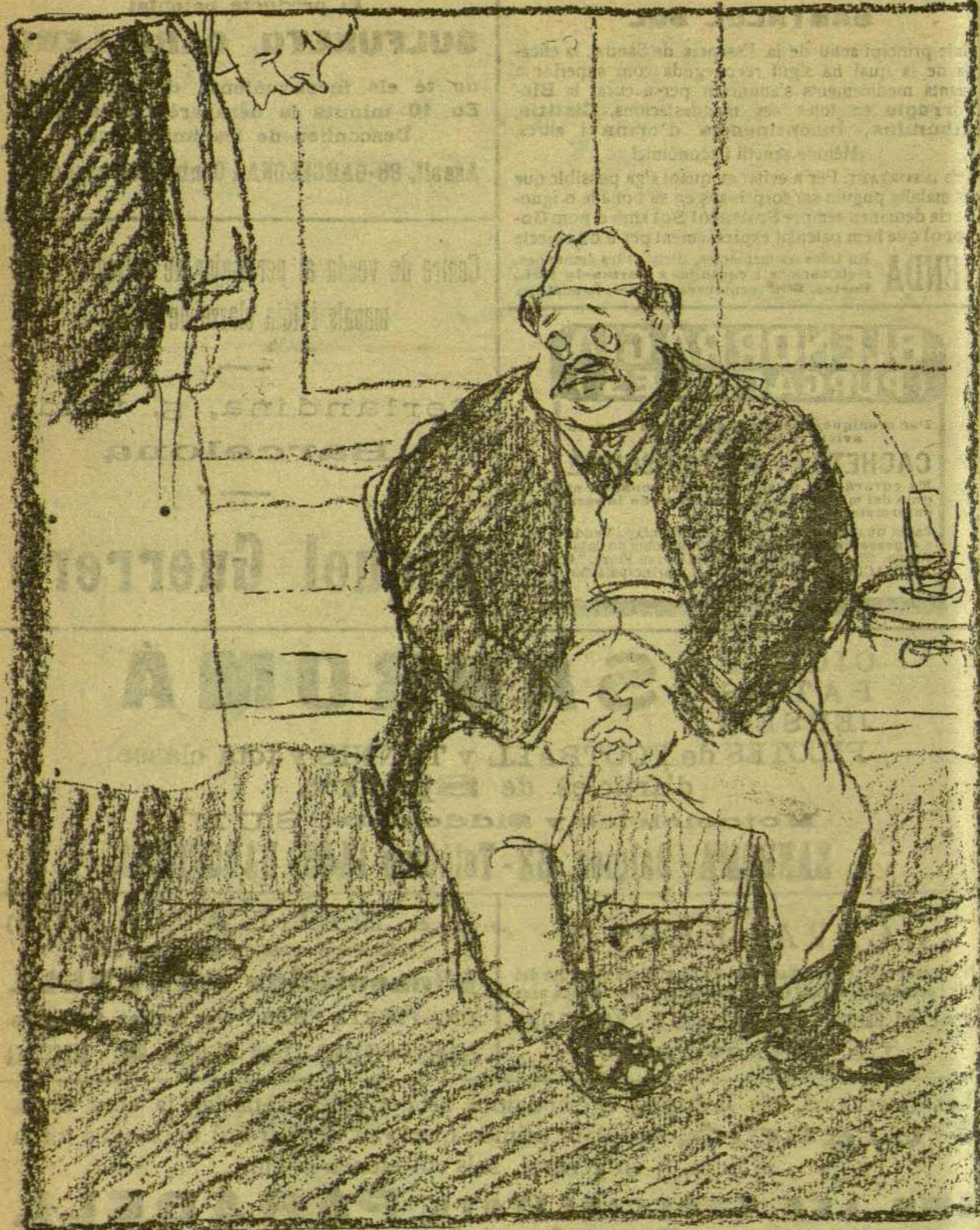
FARMÀCIA PARADELL - Assalt, 28 (carrer Nou) - BARCELONA

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **Purgació**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura.

AMB LES ESPECIALITATS PARADELL
en pocs dies se logra la curació completa

II 29 ANYS D'EXIT II

Farmàcia PARADELL, Comte de l'Assalt, núm. 28 - BARCELONA

ELS PESSIMISTES

—Mireu si en soc de desgraciat, que ara que'm sobren quartos mai estic malalt!